

מבט לכנסת

"מונצחים" כן - "מונצחים" לא

● שר המשפטים יריב לוין, נחוש, עיקש, אביה של הרפורמה המשפטית ונציג הצד הניצי בליכוד ● ראש הממשלה בנימין נתניהו - העומד בראש הפירמידה - נראה חולה ועייף לאחר ששוחזר מבית החולים אחרי השתלת קוצב לב. ● שר הביטחון יואב גלנט - האיש שהעז לשקף את השבר העמוק בצבא בחודש מרץ ופוטר, וכשהרחובות בערו הוא הוחזר לתפקידו וזכה ל-"חשדנות מבית", ול-"תקוות מהוססות" מצד המוחים

שדעותינו חצויות, אנחנו מקיימים שיח/ויכוח מכובד שנסוב בעיקר על מהות המושג "דמוקרטיה". הם הדוגמא החיה שמצביעה על מה שצד אחד חושב על מה זו דמוקרטיה. לתפיסתם דמוקרטיה היא מה ש"הרוב מחליט", הם אינם מוכנים לקבל את הצד האחר שחושב שדמוקרטיה היא "הגבולות" של מה שהרוב יכול להחליט.

בקטנה

אם נקשיב היטב למחאה, נראה שלמחנה הליברלי, זה שנושא ברובו של הנטל, נמאס - לא המיסים נמאסו, אלא הפוליטיקה המגזרית, ההתעלמות המוחלטת מצרכים של ציבורים עניים אחרים. הכפלת השכר במועצות הדתיות, סכומי העתק המיועדים לאברכים ושלילת תקציבים ממוסדות מלמדי ליבה, או יוזמה שמבקשת לראות בלימוד תורה שווה ערך לשירות צבאי בכל ההטבות שהמדינה נותנת. הזעם הזה, לא מווסת ולא מנומס, הוא יתורגם מהר מאד למדיניות עגומה שתחסל לחלוטין את מה שנקרא - מדינת רווחה.

המנהיגים של הקהילות החרדיות, הדתיות והחרד"ליות, אינם מבינים כיצד החקיקה עלולה להתהפך עליהם ועל הציבור שלהם באופן מסוכן. כשהניכור גובר, כשתחושת הפראייריות של המתנגדים עולה - הראשונות להיות בסכנה הן הקבוצות החלשות. כוח פוליטי בא והולך, ולא לעולם חוסן. המנהיגים הללו אינם מוכנים להבין מהו ערכה של קהילה חזקה, אותם "אנרכיסטים" "סרבנים", כפי שהם מכנים את מתנגדי ההפיכה המשטרית. הם מוכנים לשרוף את האסמים והעיקר שהמטרה תקודש... הם אומנם יהיו "מונצחים" בהיסטוריה אבל לא כ"מונצחים".

נושבות בארץ הקרועה, וכשמתנגדי הרפורמה מדממים ברחובות, ח"כים דתיים וחרדים ממשיכים לזרוע מלח על פצציהם בדמות חוק יסוד לימוד התורה, הצהרות על המשך החקיקה ועוד. לא זו בלבד, אלא שהם מעזים לעטוף זאת במתקתקות מעושה של אהבת ישראל ו"אנשים אחים אנחנו". צריך להביט בסרטון שפרסם השר בן גביר מתשעה באב בהר הבית ותבינו לבד. זה מה שהיה דחוף לשר הבכיר לפרסם ביום שבו ציבור ענק דואב מההפסד, וחרד שתקום פה מדינת הלכה שתחדש את בית המקדש ותבטל את הדמוקרטיה. עם זאת, יש עדיין מי שמנסה לייצר תקווה והקשבה - רק שיהיה מי שיקשיב.

מהות הדמוקרטיה

זו אולי הטרגדיה הגדולה ביותר שלנו. בתוך כל הכאוס - קיימת מעט מאוד הידרבות בין האנשים שאוחזים בדעות השונות. לרוב השיח הוא בצעקות, בהתלהמות, בשפה קשה ובקללות איומות. פה ושם נעשים מאמצים כנים כמו אלו של אנשי קבוצת "בואו לדבר" שצמחה מתוך המחאה, בכוונה לייצר שיח עם תומכי הרפורמה - הם אינם "מונצחים" עם אף אחד, הם רק שואלים: מה המצב? איך המרגש כלפי מה שקורה? מה כואב? וכו', ואם מישור טועה בעובדות, הם מנסים לתקן או לשים דברים על דיוקם. לדוגמא: רבים טוענים 'היה רוב בבחירות - זוהי דמוקרטיה', זה אומנם נכון, אבל לא מדויק, אם ניכנס למהות, אם נתייחס למגילת העצמאות, נראה שרבים מתקשים או שלא מעוניינים להבין את משמעות הדבר. גם בקרב מקורביי, אלה שנחשבים כחברים - מי מצפון הארץ ומי מדרומה, אנשים מלומדים ומביני דבר ועניין, ולמרות

ברגע האמת, בהצבעה האחרונה על ביטול עילת הסבירות, נתניהו היה תקוע באמצע. גלנט ולוין התווכחו מעל ראשו. גלנט דרש פשרה, צעק, כעס ונראה חסר מנוחה. לוין לעומת זאת, היה נחוש - הוא אוחז את הממשלה בצוואר. ואילו נתניהו? נראה אילם, חלש - זה לא אותו נתניהו כריזמטי שהכרנו. באותה יממה שאושפז בבית חולים, יריב לוין החליף אותו ושימש לכמה שעות כראש ממשלה, אבל בהצבעה - הוא היה ראש הממשלה בפועל.

האם ניתן למגר את העויינות?

לצד הוויכוח הנוקב על מהות הדמוקרטיה - מתעצמת תופעת העויינות והשנאה. האם ניתן למגר תופעה זו? בהחלט כן! הכל תלוי בצד האחד שיתחיל לראות את הצד השני - יקשיב ולא רק ישמע. אנשי המחאה מנסים להצביע על משהו שעלול לשנות את אופי המשטר בישראל - צריך רק שיהיה מישהו שמוכן להקשיב להם, שלא יהיה נעול על הנקודות המסוימות שמנסים למכור לו, כמו: "המדינה תישאר כפי שהייתה", "הדמוקרטיה לא תיפגע". אלו אמרות שמשקפות חצאי אמיתות וממנפות מניפולציות שקריות. אם יקום האיש שיצליח אפילו במשהו לשנות את השיח, זו תהיה ההתחלה לאיחוי הפצע המודם בעם שלא מצליח להגלית. מה שקורה היום, זהו מצב בלתי נסבל שלא מנבא עתיד טוב. אם לא נדע להשיל מעלינו את ההתפרקות והשנאה, זה עלול להוביל למלחמת אזרחים שנמצאת כבר ממש מעבר לפינה. בזמן שהמפגינים בירושלים נמלטו מהצחנה הנוראית של הבואש - נערי הגבעות וקבוצות חרדים זעקו "יש אלוקים" ש"תינקו". רוחות השנאה